

Vladimir Putins tal på World Economic Forums årliga konferens, 27 januari 2021

<https://www.weforum.org/events/the-davos-agenda-2021/sessions/special-address-by-vladimir-putin-president-of-the-russian-federation>

World Economic Forums grundare och verkställande ordförande Klaus Schwab: Herr president, välkommen till Davos Agenda Week.

Ryssland är en viktig global makt, och det finns en lång tradition av Rysslands deltagande i World Economic Forum. I detta ögonblick i historien, där världen har ett unikt och kort fönster av möjligheter att gå från en tid av konfrontation till en tid av samarbete, är förmågan att höra din röst, rösten från Rysslands president, avgörande. Även och särskilt i tider som präglas av olikheter, dispyter och protester, är konstruktiv och ärlig dialog för att ta itu med våra gemensamma utmaningar bättre än isolering och polarisering.

I går var ditt telefonsamtal med president Biden och avtalet om att i princip förlänga det nya START kärnvapenavtalet, tror jag, ett mycket lovande tecken i denna riktning.

Covid-19, herr president, har visat vår globala sårbarhet och sammankoppling, och precis som alla andra länder kommer Ryssland säkerligen också att påverkas, och er ekonomiska utveckling och utsikter för internationellt samarbete är naturligtvis av intresse för oss alla.

Herr president! Vi är angelägna om att höra ur ert perspektiv och från Rysslands, hur ni ser situationen utvecklas under 2000-talets tredje decennium och vad som bör göras för att se till att människor överallt finner fred och välbefinnande.

Herr president, världen väntar på att höra från dig.

Rysslands president Vladimir Putin: Herr Schwab, käre Klaus,

Kollegor,

Jag har varit i Davos många gånger och deltagit i de evenemang som Mr Schwab organiserade, redan på 1990-talet. Klaus [Schwab] mindes precis att vi träffades 1992. Under min tid i St Petersburg besökte jag faktiskt detta viktiga forum många gånger. Jag skulle vilja tacka er för denna möjlighet idag att förmedla min åsikt till expertgemenskapen som samlas på denna världsberömda plattform tack vare Schwabs ansträngningar.

Först och främst, mina damer och herrar, skulle jag vilja hälsa alla deltagare i World Economic Forum.

Det är glädjande att forumet i år, trots pandemin, trots alla restriktioner, fortsätter sitt arbete. Även om det är begränsat till online-deltagande, äger forumet rum ändå, vilket ger deltagarna en möjlighet att utbyta sina bedömningar och prognoser under en öppen och fri diskussion, vilket delvis kompenserar för den ökande bristen på personliga möten mellan ledare för stater, representanter internationella företag och allmänheten under de senaste månaderna. Allt detta är väldigt viktigt nu när vi har så många svåra frågor att besvara.

Det nuvarande forumet är det första i början av det tredje decenniet av 2000-talet och naturligtvis är majoriteten av dess ämnen ägnade åt de djupgående förändringar som äger rum i världen.

Det är faktiskt svårt att förbise de grundläggande förändringarna i den globala ekonomin, politiken, det sociala livet och tekniken. Coronavirus-pandemin, som Klaus just nämnde, som blev en allvarlig utmaning för mänskligheten, bara sporrade och påskyndade de strukturella förändringarna, för vilka förutsättningarna skapats för länge sedan. Pandemin har förvärrat de problem och obalanser som byggts upp i världen tidigare. Det finns all anledning att tro att skillnaderna sannolikt kommer att växa sig starkare. Dessa trender kan förekomma praktiskt taget alla områden.

Det behöver inte sägas att det inte finns några direkta paralleller i historien. Men vissa experter – och jag respekterar deras åsikt – jämför den nuvarande situationen med 1930-talet. Man kan hålla med eller inte hålla med, men vissa analogier antyds fortfarande av många parametrar, inklusive den omfattande, systemiska karaktären hos utmaningarna och potentiella hot.

Vi ser en kris för de tidigare modellerna och instrumenten för ekonomisk utveckling. Social stratifiering växer sig starkare både globalt och i enskilda länder. Vi har pratat om detta förut också. Men detta i sin tur orsakar idag en kraftig polarisering av allmänna åsikter, framkallar tillväxten av populism, höger- och vänsterradikalism och andra ytterligheter, och förvärring av inrikespolitiska processer inklusive i de ledande länderna.

Allt detta påverkar oundvikligen karaktären av internationella förbindelser och gör dem inte mer stabila eller förutsägbara. Internationella institutioner blir allt svagare, regionala konflikter växer fram en efter en och systemet för global säkerhet försämras.

Klaus har nämnt samtalet jag hade i går med USA:s president om att förlänga den nya START. Detta är utan tvekan ett steg i rätt riktning. Ändå leder skillnaderna till en nedåtgående spiral. Som ni är medvetna om ledde oförmågan och oviljan att hitta materiella lösningar på problem som detta under 1900-talet till katastrofen under andra världskriget.

Naturligtvis är en sådan hetsig global konflikt omöjlig i princip, hoppas jag. Det är detta jag sätter mina förhoppningar på, för detta skulle vara slutet på mänskligheten. Men, som jag har sagt, kan

situationen ta en oväntad och okontrollerbar vändning – om vi inte gör något för att förhindra detta. Det finns en chans att vi kommer att möta ett formidabelt sammanbrott i den globala utvecklingen, vilket kommer att vara fyllt av allas krig mot alla och försök att hantera motsättningar genom utnämning av interna och externa fiender och förstörelse av inte bara traditionella värderingar som familjen, som vi tycker mycket om i Ryssland, men grundläggande friheter som valfrihet och privatliv.

Jag skulle vilja påpeka de negativa demografiska konsekvenserna av den pågående sociala krisen och värdekrisen, som kan leda till att mänskligheten förlorar hela civilisations- och kulturkontinenter.

Vi har ett gemensamt ansvar att förebygga detta scenario, som ser ut som en bister dystopi, och att istället se till att vår utveckling tar en annan bana – positiv, harmonisk och kreativ.

I detta sammanhang skulle jag vilja tala mer detaljerat om de viktigaste utmaningarna som jag tror det internationella samfundet står inför.

Den första är socioekonomisk.

Faktum är att, att döma av statistiken, även trots de djupa kriserna 2008 och 2020, kan de senaste 40 åren hänvisas till som framgångsrika eller till och med superlyckade för den globala ekonomin. Från och med 1980 har den globala BNP per capita fördubblats i termer av real köpkraftsparitet. Detta är definitivt en positiv indikator.

Globalisering och inhemsk tillväxt har lett till stark tillväxt i utvecklingsländer och lyft över en miljard människor ur fattigdom. Så om vi tar en inkomstnivå på 5,50 USD per person och dag (i termer av PPP) så har, enligt Världsbanken, i Kina, till exempel, antalet människor med lägre inkomster minskat från 1,1 miljarder 1990 till mindre än 300 miljoner de senaste åren. Detta är definitivt Kinas framgång. I Ryssland gick detta antal från 64 miljoner människor 1999 till cirka 5 miljoner nu. Vi tror att detta också är framsteg i vårt land, och förresten på det viktigaste området.

Ändå är huvudfrågan, vars svar i många avseenden kan ge en ledtråd till dagens problem, vad som var karaktären av denna globala tillväxt och vem som gynnades mest av den.

Naturligtvis, som jag nämnde tidigare, gynnades utvecklingsländerna mycket av den växande efterfrågan på sina traditionella och till och med nya produkter. Denna integration i den globala ekonomin har dock resulterat i mer än bara nya jobb eller större exportintäkter. Det hade också sina sociala kostnader, inklusive en betydande klyfta i individuella inkomster.

Hur är det med de utvecklade ekonomierna där medelinkomsterna är mycket högre? Det kan låta ironiskt, men skiktningen i de utvecklade länderna är ännu djupare. Enligt Världsbanken levde 3,6

miljoner människor av inkomster på under 5,50 dollar per dag i USA år 2000, men 2016 växte detta antal till 5,6 miljoner människor.

Samtidigt ledde globaliseringen till en betydande ökning av intäkterna för stora multinationella, främst amerikanska och europeiska, företag.

Förresten, i termer av individuell inkomst visar de utvecklade ekonomierna i Europa samma trend som USA.

Men återigen, när det gäller företagens vinster, vem fick tag i intäkterna? Svaret är tydligt: en procent av befolkningen.

Och vad har hänt i andra människors liv? Under de senaste 30 åren, i ett antal utvecklade länder, har de reala inkomsterna för över hälften av medborgarna stagnerat och inte vuxit. Samtidigt har kostnaderna för utbildning och sjukvård ökat. Vet du hur mycket? Tre gånger.

Med andra ord har miljontals människor även i rika länder slutat hoppas på en ökning av sina inkomster. Under tiden ställs de inför problemet med hur de kan hålla sig själva och sina föräldrar friska och hur de ska ge sina barn en anständig utbildning.

Det finns ingen efterfrågan på en enorm massa människor och deras antal fortsätter att växa. Enligt Internationella arbetsorganisationen (ILO) var det alltså 21 procent eller 267 miljoner unga människor i världen som inte studerade eller arbetade någonstans 2019. Även bland de som hade jobb (detta är intressanta siffror) hade 30 procent en inkomst under 3,2 dollar per dag i termer av köpkraftsparitet.

Dessa obalanser i den globala socioekonomiska utvecklingen är ett direkt resultat av den politik som fördes på 1980-talet, som ofta var vulgär eller dogmatisk. Denna politik vilade på det så kallade Washington-konsensus med dess oskrivna regler, då prioritet gavs åt den ekonomiska tillväxten baserad på en privat skuld under förhållanden av avreglering och låga skatter på de rika och företagen.

Som jag redan har nämnt har coronavirus-pandemin bara förvärrat dessa problem. Under det senaste året fortsatte den globala ekonomin sin största nedgång sedan andra världskriget. I juli hade arbetsmarknaden förlorat nästan 500 miljoner jobb. Ja, hälften av dem återställdes i slutet av året men fortfarande förlorade nästan 250 miljoner jobb. Detta är en stor och mycket alarmerande siffra. Bara under de första nio månaderna av det senaste året uppgick inkomstbortfallet till 3,5 biljoner dollar. Denna siffra ökar och därför ökar den sociala spänningen.

Samtidigt är återhämtningen efter krisen inte alls enkel. Om vi för 20 eller 30 år sedan skulle ha löst problemet genom att stimulera makroekonomisk politik (det görs för övrigt fortfarande), idag har sådana mekanismer nått sina gränser och är inte längre effektiva. Denna resurs har överlevt sin användbarhet. Detta är inte en ogrundad personlig slutsats.

Enligt IMF har den aggregerade stats- och privata skuldnivån närmast sig 200 procent av den globala BNP, och har till och med överstigit 300 procent av den nationella BNP i vissa länder. Samtidigt hålls räntorna i utvecklade marknadsekonomier på nästan noll och är på en historiskt låg nivå i tillväxtekonomier.

Sammantaget gör detta ekonomisk stimulering med traditionella metoder, genom en ökning av privatlån, praktiskt taget omöjlig. De så kallade kvantitativa lättnaderna ökar bara bubblan av värdet på finansiella tillgångar och fördjupar den sociala klyftan. Den ökande klyftan mellan den reala och den virtuella ekonomin (för övrigt har representanter för den realekonomiska sektorn från många länder berättat för mig om detta vid ett flertal tillfällen, och jag tror att företagsrepresentanterna som deltar i detta möte kommer att hålla med mig) utgör ett mycket verkligt hot och är kantad av allvarliga och oförutsägbara chocker.

Förhoppningar om att det ska gå att starta om den gamla tillväxtmodellen hänger ihop med den snabba tekniska utvecklingen. Under de senaste 20 åren har vi faktiskt skapat en grund för den så kallade fjärde industriella revolutionen baserad på den breda användningen av AI och automation och robotik. Coronavirus-pandemin har avsevärt påskyndat sådana projekt och deras genomförande.

Denna process leder dock till nya strukturella förändringar, jag tänker särskilt på arbetsmarknaden. Det innebär att väldigt många människor kan förlora sina jobb om inte staten vidtar effektiva åtgärder för att förhindra detta. De flesta av dessa människor är från den så kallade medelklassen, som är grunden för alla moderna samhällen.

I detta sammanhang vill jag nämna det kommande decenniets andra grundläggande utmaning – den sociopolitiska. Ökningen av ekonomiska problem och ojämlikhet splittrar samhället och utlöser social, rasistisk och etnisk intolerans. Indikativt är att dessa spänningar brister ut även i de länder med till synes civila och demokratiska institutioner som är utformade för att lindra och stoppa sådana fenomen och överdrifter.

De systemiska socioekonomiska problemen framkallar ett sådant socialt missnöje att de kräver särskild uppmärksamhet och verkliga lösningar. Den farliga illusionen att de kan ignoreras eller knuffas in i hörnet är kantad av allvarliga konsekvenser.

I det här fallet kommer samhället fortfarande att vara splittrat politiskt och socialt. Detta kommer säkert att hända eftersom människor är missnöjda inte med några abstrakta frågor utan av verkliga

problem som berör alla oavsett vilka politiska åsikter som människor har eller tror att de har. Samtidigt framkallar verkliga problem missnöje.

Jag skulle vilja betona ytterligare en viktig punkt. Moderna tekniska jättar, särskilt digitala företag, har börjat spela en allt större roll i samhällets liv. Det talas mycket om detta nu, särskilt angående händelserna som ägde rum under valrörelsen i USA. De är inte bara några ekonomiska jättar. På vissa områden konkurrerar de de facto med stater. Deras publik består av miljarder användare som passerar en stor del av sina liv i dessa ekosystem.

Enligt dessa företags uppfattning är deras monopol optimalt för att organisera tekniska och affärsmässiga processer. Kanske är det så, men samhället undrar om en sådan monopolism möter allmänna intressen. Var går gränsen mellan framgångsrika globala affärer, efterfrågade tjänster och konsolidering av big data och försöken att hantera samhället efter eget gottfinnande och på ett tufft sätt, ersätta juridiska demokratiska institutioner och i huvudsak tillskansa sig eller begränsa människors naturliga rätt att besluta om sig själva hur de ska leva, vad de ska välja och vilken position de ska uttrycka fritt? Vi har precis sett alla dessa fenomen i USA och alla förstår vad jag pratar om nu. Jag är övertygad om att den överväldigande majoriteten av människor delar denna ståndpunkt, inklusive deltagarna i det aktuella evenemanget.

Och slutligen, den tredje utmaningen, eller snarare, ett tydligt hot som vi mycket väl kan stöta på under det kommande decenniet är det ytterligare förvärrandet av många internationella problem. När allt kommer omkring kan olösta och växande interna socioekonomiska problem få människor att leta efter någon att skylla på för alla deras problem och att omdirigera deras irritation och missnöje. Vi kan redan se detta. Vi upplever att graden av utrikespolitisk propagandaretorik växer.

Vi kan förvänta oss att karaktären av praktiska åtgärder också kommer att bli mer aggressiva, inklusive påtryckningar på de länder som inte håller med om en roll av lydiga kontrollerade satelliter, användning av handelshinder, illegitima sanktioner och restriktioner inom finans-, teknologi- och cybersfären.

Ett sådant spel utan regler ökar kritiskt risken för ensidig användning av militärt våld. Användning av våld under en långsökt förevändning är vad denna fara handlar om. Detta ökar sannolikheten för att nya hot spots ska blossa upp på vår planet. Det här berör oss.

Kolleger, trots detta virrvarr av skillnader och utmaningar bör vi verkligen ha en positiv syn på framtiden och förbli engagerade i en konstruktiv agenda. Det skulle vara naivt att komma med universella mirakulösa recept för att lösa ovanstående problem. Men vi måste verkligen försöka utarbeta gemensamma tillvägagångssätt, föra våra positioner så nära som möjligt och identifiera källor som skapar globala spänningar.

Återigen vill jag betona min tes att ackumulerade socioekonomiska problem är den grundläggande orsaken till instabil global tillväxt.

Så nyckelfrågan idag är hur man bygger upp ett handlingsprogram för att inte bara snabbt återställa de globala och nationella ekonomierna som drabbats av pandemin, utan för att säkerställa att denna återhämtning är hållbar i det långa loppet, förlitar sig på en hög kvalitet struktur och hjälper till att övervinna bördan av sociala obalanser. Med ovanstående restriktioner och makroekonomisk politik i åtanke kommer den ekonomiska tillväxten uppenbarligen till stor del att vara beroende av finanspolitiska incitament med statsbudgetar och centralbanker som spelar nyckelrollen.

Egentligen kan vi se den här typen av trender i de utvecklade länderna och även i vissa utvecklingsekonomier. En ökande roll för staten i den socioekonomiska sfären på nationell nivå innebär självklart ett större ansvar och ett nära interstatligt samspel när det kommer till frågor på den globala agendan.

Uppmaningar om inkluderande tillväxt och för att skapa en anständig levnadsstandard för alla framförs regelbundet vid olika internationella forum. Så ska det vara och det är en helt korrekt syn på våra gemensamma ansträngningar.

Det är uppenbart att världen inte kan fortsätta skapa en ekonomi som bara kommer att gynna en miljon människor, eller ens den gyllene miljarden. Detta är en destruktiv föreskrift. Denna modell är obalanserad som standard. Den senaste utvecklingen, inklusive migrationskriser, har återigen bekräftat detta.

Vi måste nu gå från att konstatera fakta till handling, satsa våra ansträngningar och resurser på att minska social ojämlikhet i enskilda länder och till att gradvis balansera de ekonomiska utvecklingsstandarderna i olika länder och regioner i världen. Detta skulle sätta stopp för migrationskriser.

Kärnan och inriktningen av denna politik som syftar till att säkerställa en hållbar och harmonisk utveckling är tydliga. De innebär skapandet av nya möjligheter för alla, villkor under vilka alla kommer att kunna utvecklas och förverkliga sin potential oavsett var de är födda och lever.

Jag skulle vilja peka på fyra nyckelprioriteringar, som jag ser dem. Detta kan vara gamla nyheter, men eftersom Klaus har tillåtit mig att presentera Rysslands ståndpunkt, min ståndpunkt, kommer jag definitivt att göra det.

För det första måste alla ha bra levnadsvillkor, inklusive bostäder och prisvärda transporter, energi och allmännyttiga infrastrukturer. Plus miljövälstånd, något som inte får förbises.

För det andra måste alla vara säkra på att de kommer att ha ett jobb som kan säkerställa en hållbar inkomstillväxt och därmed en anständig levnadsstandard. Alla måste ha tillgång till ett effektivt system för livslång utbildning, som är helt oumbärlig nu och som gör det möjligt för människor att utvecklas, göra karriär och få en anständig pension och sociala förmåner vid pensionering.

För det tredje måste människor vara säkra på att de kommer att få högkvalitativ och effektiv sjukvård närhelst det är nödvändigt, och att det nationella sjukvårdssystemet kommer att garantera tillgång till modern sjukvård.

För det fjärde, oavsett familjens inkomst måste barn kunna få en anständig utbildning och förverkliga sin potential. Varje barn har potential.

Detta är det enda sättet att garantera en kostnadseffektiv utveckling av den moderna ekonomin, där människor uppfattas som målet snarare än medlet. Endast de länder som kan nå framsteg på åtminstone dessa fyra områden kommer att underlätta sin egen hållbara och allomfattande utveckling. Dessa områden är inte uttömmande, och jag har bara nämnt de viktigaste aspekterna.

En strategi, som också genomförs av mitt land, bygger på just dessa tillvägagångssätt. Våra prioriteringar kretsar kring människor, deras familjer, och de syftar till att säkerställa demografisk utveckling, att skydda människorna, att förbättra deras välbefinnande och att skydda deras hälsa. Vi arbetar nu för att skapa goda förutsättningar för ett värdigt och kostnadseffektivt arbete och framgångsrikt entreprenörskap och för att säkerställa digital transformation som grunden för en högteknologisk framtid för hela landet, snarare än för en smal företagsgrupp.

Vi avser att fokusera statens, näringslivets och civilsamhällets insatser på dessa uppgifter och genomföra en budgetpolitik med relevanta incitament under de kommande åren.

Vi är öppna för det bredaste internationella samarbetet, samtidigt som vi uppnår våra nationella mål, och vi är övertygade om att samarbete i frågor som hör till den globala socioekonomiska agendan skulle ha ett positivt inflytande på den övergripande atmosfären i globala angelägenheter, och att ett ömsesidigt beroende för att hantera akuta aktuella problem skulle också öka det ömsesidiga förtroendet som är särskilt viktigt och särskilt aktuellt idag.

Uppenbarligen har eran förknippad med försök att bygga en centraliserad och unipolär världsordning tagit slut. För att vara ärlig så började den här eran inte ens. Bara ett försök gjordes i denna riktning, men även detta är nu historia. Kärnan i detta monopol stred mot vår civilisations kulturella och historiska mångfald.

Verkligheten är sådan att väldigt olika utvecklingscentra med sina särpräglade modeller, politiska system och offentliga institutioner har tagit form i världen. Idag är det mycket viktigt att skapa mekanismer för att harmonisera deras intressen för att förhindra att utvecklingspolernas mångfald och naturliga konkurrens utlöser anarki och en rad utdragna konflikter.

För att uppnå detta måste vi delvis konsolidera och utveckla universella institutioner som bär ett särskilt ansvar för att säkerställa stabilitet och säkerhet i världen och för att formulera och definiera uppföranderegler både i den globala ekonomin och handeln.

Jag har nämnt mer än en gång att många av dessa institutioner inte har sina bästa stunder. Vi har tagit upp detta vid olika toppmöten. Naturligtvis grundades dessa institutioner i en annan tid. Detta är tydligt. Förmodligen har de till och med svårt att parera moderna utmaningar av uppenbara skäl. Jag vill dock betona att detta inte är en ursäkt för att ge upp dem utan att erbjuda något i utbyte, desto mer som dessa strukturer har en unik arbetserfarenhet och en enorm men i stort sett outnyttjad potential. Och det måste verkligen noggrant anpassas till moderna verkligheter. Det är för tidigt att dumpa det i historiens soptunna. Det är viktigt att arbeta med det och att använda det.

Utöver detta är det naturligtvis viktigt att använda nya, ytterligare samarbetsformer. Jag syftar på ett sådant fenomen som multiversitet. Det går förstås också att tolka det olika, på sitt eget sätt. Det kan ses som ett försök att driva på sina egna intressen eller låtsas att det är legitimt för sina egna handlingar när alla andra bara kan nicka gillande. Eller så kan det vara en samlad ansträngning av suveräna stater för att lösa specifika problem till gemensam nytta. I det här fallet kan detta syfta på ansträngningar att lösa regionala konflikter, upprätta tekniska allianser och lösa många andra frågor, inklusive bildandet av gränsöverskridande transport- och energikorridorer och så vidare och så vidare.

Vänner,

Damer och herrar,

Detta öppnar stora möjligheter till samarbete. Mångsidiga tillvägagångssätt fungerar. Vi vet från praktiken att de fungerar. Som ni kanske känner till gör Ryssland, Iran och Turkiet, inom ramen för exempelvis Astana-formatet, mycket för att stabilisera situationen i Syrien och hjälper nu till att etablera en politisk dialog i det landet, givetvis tillsammans med andra länder. . Vi gör det här tillsammans. Och, viktigare, inte utan framgång.

Ryssland har till exempel vidtagit energiska medlingsinsatser för att stoppa den väpnade konflikten i Nagorno-Karabach, där folk och stater som står oss nära – Azerbajdzjan och Armenien – är inblandade. Vi strävade efter att följa de nyckelöverenskommelser som uppnåtts av OSSE:s Minsk-grupp, särskilt mellan dess medordförande – Ryssland, USA och Frankrike. Detta är också ett mycket bra exempel på samarbete.

Som ni kanske känner till undertecknades ett trilateral deklARATION av Ryssland, Azerbajdzjan och Armenien i november. Viktigt är att det i stort sett implementeras ordentligt. Blodsutgjutelsen stoppades. Detta är det viktigaste. Vi lyckades stoppa blodsutgjutelsen, uppnå en fullständig vapenvila och starta stabiliseringsprocessen.

Nu står det internationella samfundet och, utan tvekan, de länder som är involverade i krislösning inför uppgiften att hjälpa de drabbade områdena att övervinna humanitära utmaningar relaterade till återvändande flyktingar, återuppbygga förstörd infrastruktur, skydda och återställa historiska, religiösa och kulturella landmärken.

Eller ett annat exempel. Jag kommer att notera Rysslands, Saudiarabiens, USA:s och ett antal andra länders roll för att stabilisera den globala energimarknaden. Detta format har blivit ett produktivt exempel på interaktion mellan staterna med olika, ibland till och med diametralt motsatta bedömningar av globala processer, och med sina egna syn på världen.

Samtidigt finns det säkert problem som berör varje stat utan undantag. Ett exempel är samarbete för att studera och motverka coronavirusinfektionen. Som ni vet har flera stammar av detta farliga virus dykt upp. Det internationella samfundet måste skapa förutsättningar för samarbete mellan forskare och andra specialister för att förstå hur och varför koronavirusmutationer uppstår, samt skillnaden mellan de olika stammarna.

Naturligtvis måste vi samordna hela världens insatser, som FN:s generalsekreterare föreslår och som vi nyligen uppmanade till vid G20-toppmötet. Det är viktigt att gå med och samordna världens ansträngningar för att motverka spridningen av viruset och göra de välbehövliga vaccinerna mer tillgängliga. Vi måste hjälpa de länder som behöver stöd, inklusive de afrikanska nationerna. Jag syftar på att utöka omfattningen av tester och vaccinationer.

Vi ser att massvaccination är tillgänglig idag, främst för människor i de utvecklade länderna. Samtidigt berövas miljoner människor i världen till och med hoppet om detta skydd. I praktiken skulle sådan ojämlikhet kunna skapa ett gemensamt hot eftersom detta är välkänt och har sagts många gånger att det kommer att dra ut på epidemin och okontrollerade härdar kommer att fortsätta. Epidemin har inga gränser.

Det finns inga gränser för infektioner eller pandemier. Därför måste vi dra lärdomar av den nuvarande situationen och föreslå åtgärder som syftar till att förbättra övervakningen av uppkomsten av sådana sjukdomar och utvecklingen av sådana fall i världen.

Ett annat viktigt område som kräver samordning, i själva verket samordning av hela det internationella samfundets insatser, är att bevara klimatet och naturen på vår planet. Jag kommer inte att säga något nytt i detta avseende.

Endast tillsammans kan vi uppnå framsteg i att lösa sådana kritiska problem som global uppvärmning, minskning av skogsmarker, förlust av biologisk mångfald, ökat avfall, förorening av havet med plast och så vidare, och hitta en optimal balans mellan ekonomisk utveckling och bevarandet av miljön för nuvarande och framtida generationer.

Mina vänner,

Vi vet alla att konkurrensen och rivaliteten mellan länder i världshistorien aldrig upphörde, slutar inte och kommer aldrig att sluta. Olikheter och intressekrockar är också naturliga för en så komplicerad kropp som den mänskliga civilisationen. Men i kritiska tider hindrade detta den inte från att slå samman sina ansträngningar – tvärtom, den enades i mänsklighetens viktigaste öden. Jag tror att det är den här perioden vi går igenom idag.

Det är mycket viktigt att ärligt bedöma situationen, att koncentrera sig på verkliga snarare än konstgjorda globala problem, på att undanröja de obalanser som är avgörande för hela det internationella samfundet. Jag är säker på att vi på detta sätt kommer att kunna nå framgång och på ett passande sätt parera utmaningarna under 2000-talets tredje decennium.

Jag skulle vilja avsluta mitt anförande nu och tacka er alla för ert tålamod och er uppmärksamhet.

Tack så mycket.

Klaus Schwab: Tack så mycket, herr ordförande.

Många av de frågor som tagits upp är verkligen en del av våra diskussioner här under Davosveckan. Vi kompletterar talen också av arbetsgrupper som tar upp några av de frågor du nämnde, som att inte lämna utvecklingsvärlden bakom oss, ta hand om, låt oss säga, skapa färdigheter för morgondagen och så vidare. Herr president! Vi förbereder oss för diskussionen efteråt, men jag har en mycket kort fråga. Det är en fråga som vi diskuterade när jag besökte er i St Petersburg för 14 månader sedan. Hur ser du på framtiden för förbindelserna mellan Europa och Ryssland? Bara ett kort svar.

Vladimir Putin: Du vet att det finns saker av absolut grundläggande natur som vår gemensamma kultur. Stora europeiska politiska personer har på senare tid talat om behovet av att utöka förbindelserna mellan Europa och Ryssland och sagt att Ryssland är en del av Europa. Geografiskt och, viktigast av allt, kulturellt, är vi en civilisation. Franska ledare har talat om behovet av att skapa ett enda utrymme från Lissabon till Ural. Jag tror, och jag nämnde detta, varför Ural? Till Vladivostok.

Jag hörde personligen den enastående europeiska politikern, före detta förbundskanslern Helmut Kohl, säga att om vi vill att den europeiska kulturen ska överleva och förbli ett centrum för

världscivilisationen i framtiden, med tanke på de utmaningar och trender som ligger bakom världscivilisationen, så måste förstås Europa och Ryssland vara tillsammans. Det är svårt att inte hålla med om det. Vi har exakt samma synsätt.

Det är klart att dagens situation inte är normal. Vi måste återgå till en positiv agenda. Detta ligger i Rysslands och, jag är övertygad om, de europeiska ländernas intresse. Uppenbarligen har pandemin också spelat en negativ roll. Vår handel med Europeiska unionen är nere, även om EU är en av våra viktigaste handelspartner och ekonomiska partner. I vår agenda ingår att återgå till positiva trender och bygga upp handel och ekonomiskt samarbete.

Europa och Ryssland är helt naturliga partner ur ekonomi, forskning, teknik och rumslig utveckling för europeisk kultur, eftersom Ryssland, som ett land med europeisk kultur, är lite större än hela EU i termer av territorium. Rysslands resurser och mänskliga potential är enorma. Jag kommer inte att gå igenom allt som är positivt i Europa, vilket också kan gynna Ryska federationen.

Bara en sak spelar roll: vi måste närma oss dialogen med varandra ärligt. Vi måste förkasta det förflutnas fobier, sluta använda problemen som vi ärvt från tidigare århundraden i interna politiska processer och se framåt. Om vi kan höja oss över dessa problem från det förflutna och bli av med dessa fobier, kommer vi säkerligen att ha ett positivt skede i våra relationer.

Vi är redo för detta, vi vill det här, och vi kommer att sträva efter att få detta att hända. Men kärlek är omöjlig om den bara förklaras av en sida. Det måste vara ömsesidigt.

Klaus Schwab: *Tack så mycket, herr president.*